

врѣва. Искаха отъ Арсо още сега да развърже човалитѣ, и не да взематъ, а само да погледатъ яйцата и козунацитѣ — нѣщо, което строгиятъ артелчикъ не искаше да позволи. Горе, отъ единъ прозорецъ, се показва Кузевъ, взводниятъ подофицеръ. Той се готвѣше да се бръсне, бѣше загърнатъ съ бѣла авлия и гжста сапунка покриваше цѣлото му лице. Въ това положение той надали можа да проговори нѣщо, ала едничкиятъ му видъ не само прекрати глѣчката и освободи зле притиснатия артелчикъ, но веднага нѣколко души грабнаха тежкитѣ човали и ги занесоха въ склада.

На двора се появи и опълченецътъ Чаню, писарьтъ на заставата. Надъ ухото му бѣше забодена писалка, бледното му лице имаше умореното и съсърѣдоточено изражение на човѣкъ, който току-що се е откъсналъ отъ усиlena работа и бърза да се повърне пакъ къмъ нея. И наистина, щомъ разбра, за какво бѣше всичкиятъ тоя шумъ, Чаню се прибра пакъ въ стаята си. Но вече лесно можеше да се разбере, съ какво се занимава и защо цѣлъ день не бѣше се показалъ навънъ. Писменна работа той нѣмаше много. Но обичаше да се зачита по цѣли часове въ едно малко евангелие, което всѣкога носѣше съ себе си. Освенъ това, имаше и странния навикъ да подчертава много често нѣкои пасажии, като си служеше се една малка линийка. И това той